

sternes Lønninger er smaa og i og for sig trænger til en Forhøjelse, men Mindretallet kan ikke være med til, at Præsterne ene af alle Tjenestemænd faar deres Lønningsforhold ordnet allerede nu, medens alle andre Tjenestemænd maa vente, til Lønningskommissionen af 1917 har tilendbragt sit Arbejde. Vi mener, at dette Forhold vilde skabe en Bitterhed hos Tjenestemændene, som Mindretallet ikke vil tage Ansvaret for, ligesom vi ikke ønsker Medansvar for det Stormløb fra andre Tjenestemænds Side om Forbedring af deres Lønningsforhold, som maa antages at blive en Følge af dette Lovforslags Vedtagelse. Præsterne er ikke daarligere stillede end mangfoldige andre af Statens Tjenestemænd, og de faar deres Dyrtidstillæg som andre Tjenestemænd. Men nu skal Præsterne altsaa have baade i Pose og Sæk, som man siger, baade Forhøjelse af deres Lønninger og Dyrtidstillæg. Det er det, Mindretallet ikke kan gaa med til. Mangfoldige andre Grupper af Tjenestemænd har henvendt sig til den høje Regering for at opnaa Forbedring af deres Lønningsforhold, men alle andre end Præsterne har faaet Afslag. Jeg skal saaledes nævne Tjenestemændene ved Justervæsenet, ved den kongelige Mønt, ved Blinde- og Døvstummeinstitutterne og Dommerne i de kollegiale Retter, og jeg kunde nævne mange flere. Alle har de faaet Nej som Svar paa deres Henvendelser. Kun Præsterne har været heldige. Vi kan naturligvis ikke forhindre de andre ærede Partier i at vedtage det foreliggende Lovforslag, men vi ønsker i alt Fald at være udenfor Ansvaret.

Mindretallet stiller et Ændringsforslag under Nr. 6, hvorefter Lovforslagets Tekst skal affattes saaledes, at Loven kun indeholder en Ændring af den Revisionsfrist, som findes i Loven af 14. Marts 1913. Jeg skal slutte med at anbefale ærede Medlemmer at stemme for dette Ændringsforslag, som vil bringe Præsterne under samme Vilkaar, som alle andre Tjenestemænd maa leve under, saa længe Lønningskommissionen arbejder. Hvad angaar de af Flertallet foreslaaede Ændringer, agter mine Partifæller hverken at stemme for eller imod dem.

Kirkeministeren (Povlsen): Jeg skal gerne imødekomme det Ønske, som er fremsat af hele Udvalget, om at faa nedsat et særligt Udvalg, som skal gøre Forberedelser til den endelige Revision af Præstelønningsloven. Jeg tror, det er me-

get forstandigt at faa nedsat et saadant særligt Udvalg til at foretage en indgaaende Undersøgelse af de Midler, der er til Raadighed, og til at stille Forslag om en retfærdig Fordeling af disse Midler og om en eventuel Supplering af disse Midler. Jeg har saa det Haab, at dette Udvalg maaske gennem en Forhandling med den store Lønningskommission vil sørge for, at Præstene bliver placeret lønningsmæssigt set mellem Statens øvrige Tjenestemænd; jeg tror nemlig, den ærede Ordfører (Kofod) har Ret i, at der bør være en vis Samhørighed mellem Præsternes Lønningsforhold og Statens øvrige Tjenestemænds Lønningsforhold.

Jeg kan tiltræde samtlige de af Flertallet stillede Ændringsforslag. Dog vil jeg henstille, at der foretages en Ændring i Ændringsforslaget under Nr. 3, idet der efter „Sognepræster“ bør indføjes: „og residerende Kapellaner i Købstæderne“. De er nemlig ganske ligestillede med Sognepræsterne i Henhold til Lønningslovens § 1, i. Vi har enkelte saadanne residerende Kapellaner i Købstæderne, der har siddet over 20 Aar i deres nuværende Embede, og det vilde være en blodig Uret imod dem, om de ikke opnaaede den lille Forbedring, her er Tale om, og som i Virkeligheden er en simpel Retfærdighedshandling mod de Folk, der, da Lønningsloven gennemførtes, havde opnaaet en saadan Alder, at de vanskeligt kunde opnaa Forflyttelse under de forandrede Forhold, hvor Menighedsraadene gør Indstilling. Jeg er ikke i Tvivl om, at Flertallet gerne vil tage imod et Ændringsforslag i den Retning, og jeg vil tillade mig at stille det ved tredje Behandling.

Jeg beklager, at Mindretallet ikke har kunnet tiltræde dette lille Lovforslag, som — det hævder jeg, som jeg gjorde det ved første Behandling — i Virkeligheden kun gaar ud paa at udsætte Præstelønningslovens Revision. De Forbedringer, der søges gennemført, er i Virkeligheden, hvad alle, ogsaa det socialdemokratiske Mindretal, vilde have gennemført i 1913, hvis der havde været fuld Sikkerhed for, at Lønningsfonden kunde strække til. Denne Sikkerhed foreligger nu, og det forekommer mig da ubilligt overfor Præsterne, om man ikke nu gennemfører, hvad man altsaa den Gang vilde have gennemført.

Hermed skal jeg anbefale de af Flertallet stillede Ændringsforslag.